

Den hvide Slavehandel.

Socialt Skuespil i 40 Afdelinger.

Hovedrollen spillet af
„Den lille Hornblæ-
ser“s Fremstillende

Alle Hovedrollerne
udføres af virkelig
1. Rangs Kunstnere

Filmen er fabrikeret af Fotorama, Aarhus

Et Forord.

„Den hvide Slavehandel“ er i Løbet af de senere Aar blevet en ofte anvendt Rubrik i de danske saavel som i de udenlandske Dagblade. Thi det har desværre ikke manglet paa Anledning. Gang efter Gang dukker den skændige Trafik, som de tre Ord: „Den hvide Slavehandel“ saa træffende betegner, sit uhyggelige Hoved op fra det Lasternes Dyb, hvor den gemmer sig, og nødigt taaler den at beskues i det lysklare Dagskær. Men som Solen ogsaa nu og da sender sine Straaler ned i en mørk og svampet Kælder, saaledes kaster det afslørende Daglys ogsaa nu og da et Strejf over denne moderne Form for Slavehandel og minder Menneskene om den Dyd, der tvinges bort for at give Plads for Lasten, og om de mange unge Kvinder, som lokkes med gyldne Løfter ud i det Dyb, hvor det er vanskeligt at redde sig op fra igen.

Her i Skandinavien har vi paafaldende ofte i de senere Aar stødt paa en eller anden Afsløring af „Den hvide Slavehandel“, naar vi har læst vore Aviser. Afsløringerne var maaske ikke alle lige uhyggelige, men Fremgangsmaaden i selve den forbryderiske Trafik var saa godt som altid den samme. Ved Hjælp af lokkende Annoncer i de store Blade kalder Agenter for udenlandske Utugtshuse de unge Piger til det Hotel, hvor han eller hun — for Agenterne er ofte kvindelige — har opslaaet sin midlertidige Bopæl. Og naar Kvinderne i god Tro hører paa hans eller hendes fristende Forklaringer om „det store Herskabshus i London“, den gode Løn, det ringe Arbejde og den venlige Omgang, saa skriver de gladeligt under paa Agentens Kontrakter uden at ane, at de derved skriver under paa deres egen Dødsdom — thi det Liv, de derefter er viet til, fører meget hurtigt Døden efter sig.]

Naar de saa kommer til London og staar uden Venner i den kæmpestore Verdensby, i Almindelighed ogsaa uden at kunne tale Sproget, opdager de for sent, at de er lokket i en frygtelig Fælde, og at der næppe fører nogen Vej tilbage. Paa den Vis er utallige unge Kvinder gaaet sædeligt og aandeligt til Grunde, og mange vil sikkert gøre det vedblivende, trods de ret energiske Forholdsregler, man paa forskellige Maade har taget for at lægge en Dæmper paa den skændige Trafik. „Foreningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse“ er en af Forholdsreglerne, og den har da ogsaa gentagne Gange vist sin Nytte, idet det er lykkedes ved dens Arbejde at redde unge Piger ud af det ellers saa haabløse Slaveri, de var bleve Ofre for. Denne Forening har Efterligninger det meste af Verden over, og da det internationale Politi jo ogsaa nu til Dags holder et vaagent Øje med „Den hvide Slavehandel“s Udøvere, er det at haabe, at man en Gang inden længe naar til helt at faa Bugt med dem. Men det er kun et Haab. Der er desværre langt igen, til det kan indfries. Ikke mindst i Øjeblikket staar „Den hvide Slavehandel“ paa Dagsordenen, og vil sikkert endnu i lange Tider vække Opmærksomhed og retfærdig Harme hos alle, der ikke er blottede for menneskelige Følelser.

Naar man derfor nu er gaaet til at fremstille selve dette store sociale Samfundsspørgsmaal i et levende Billede, saa er det i sikker Erkendelse af, at det er et Problem, som Dag for Dag faar forøget Interesse, og navnlig —

som her — fremstillet dramatisk, virkelighedstro uden nogen som helst Overdrivelse i Koloriten, har Krav paa at blive kendt af det store Publikum fra alle Samfundslag.

„Den hvide Slavehandel“, af hvis Indhold vi i det følgende skal give et summerende Uddrag, gengiver et enkelt Eksempel af de mange, men tillige et af de faa, som faar et heldigt Udfald, og det giver samtidig en Række træffende Illustrationer og Interiører af Livet, som det leves, saavel i de Lag, hvor Dyd og Ære sidder til Højbords som i de, hvor den husvild og forladt vanker grædende om.

Et fristende Avertissement.

Et af de tusinde Hjem i Landet, hvor Indtægterne ikke er større, end at Hustru og Datter ved Syning maa bidrage deres til Hjemmets Opretholdelse, danner Indledningen til dette sociale Skuespil. Den unge Datter Anna sidder med sine daarligt betalte Kjoleliv og trækker Sting paa Sting, mens de unge Tanker farer saa vide ud, og Længslerne gaar paa Vandring efter mere Glæde og større Forhold. Og mens hun sidder sammen med sin Mor i den tarvelige, men nette Stue og bruger sine synaals-ømme Fingre, bryder der pludselig et Pust fra den store Verden, hendes hemmelige Længsels Maal, ind over hende, da Faderen kommer hjem og fortæller hende, at han har fundet et Avertissement i sin daglige Avis, som maa kunne interessere

Tilbudet overvejes.

hende. Det er et „større Herskabshus i London“, som søger en ung, dansk Pige af et fordelagtigt Ydre. Der loves god Løn, ringe Arbejde osv. osv. Og Faderen, der endnu ikke er ældre, end at han længe har læst sig til sin lille Piges vidtvankende Tanker og til hendes Lede ved Sytøjet, lær til hende som selve Fristeren og siger, at det var lige en Plads for hende. Det samme synes Anna. Ingen af dem fatter Mistanke til de lokkende Ord i Avertissementet. . . . Man kender saa lidt til den store Verdens Falskhed og Bedrag i saadan et lille Arbejderhjem — —

Og det er mere Sorg over at skulle miste Anna, end ond Anelse, som faar **Moderen** til at ryste paa Hovedet og faar Barndomsvennen **Georg** til at komme med et Par Indvendinger, som dog hurtig bringes til at forstumme.

Kontrakten underskrives.

Det er selve det falske „Herskabshus“s **Værtinde**, som sammen med en af sine mandlige Hjælpere derovre fra Verdensbyen er kommen hertil som **Agent**. Hun bor paa et af Byens fineste Hoteller, og modtager her efter Tur de unge Piger, som er faldet for hendes fristende Avertissement. Her ser vi ogsaa Anna og hendes Fader indfinde sig — for det er blevet til Alvor med Beslutningen om Pladsen i London. Den unge Piges rene Skønhed gør et stærkt Indtryk paa den overstrømmende „elskværdige“ Værtinde, og Anna gør det paa sin Side af med de sidste Betæneligheder og skriver under paa den Kontrakt, som for hende blev Indledningen til saa sindsoprivende en Tragedie.

Kontrakten er dog tilsyneladende ikke Værtinden nok. Hun maa have mere Hold paa den smukke unge Pige, og da Penge som bekendt kan bruges til alt i denne Verden, tilbyder hun Annas Fader et Forskud. Penge kan man jo altid trænge til — og Anna har Lænkerne endnu fastere om sine unge Lemmer.

Farvel!

Den store Udenlandsdamper ligger ved Havnekajen med Dampen oppe, parat til at stikke til Søs. Blandt Passagererne og de afskedstagende paa Kajen er der flere kendte Ansigter. Man ser Anna og hendes Forældre og Barndomsvennen Georg, og man ser den „venlige“ Dame fra det fine Hotel og sammen med hende en Herre af en egen international Forbrydertype. Ikke tænker Anna og hendes Paarørende, som staar med duggede Øjne ved Afskeden, at denne skumle Fyr senere skal komme til at gribe brutalt ind i deres hidtil saa ligeløbende Livsbane. Hvem tænker vel heller paa, at den lille Tilfældighed, at Herren taber sin Stok, og at Skæbnen vil, at det bliver Georg, som tager den op til ham, skal faa en afgørende Betydning i en af de store Livskonflikter, som senere indtræffer for den lille Familie, der er mødt for at sige Husets Datter et Farvel og ønske hende Lykke paa Rejsen. Nej, de spekulerer i dette Øjeblik næppe paa Skæbnens underfulde Luner; Forældrene trykker ømt Datteren til sig, og Georg stryger Anna en Ring paa Fingeren, og hans ømme Øjne siger mere end Ord, at han ønskede at

Værtinden gaar om Bord.

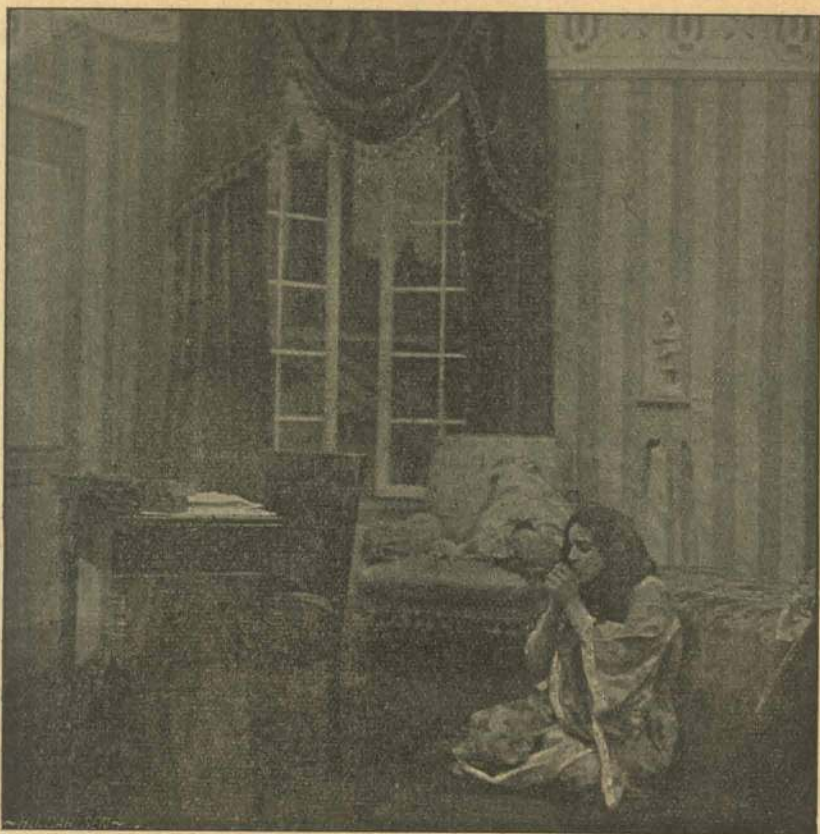
kunne rejse med sin Barndomskærlighed ud i den store Verden og staa Vagt ved hendes Side mod alle Snarer og Rænkespil.

I gyldne Lænker.

Hjemlængsel kan komme over En som en snigende Sot, naar man ude i det fremmede i en Stunds Stilhed lader Tankerne gaa sine egne uspærrede Veje. Det er en Sot, som gør Humøret sygt. Men utallige Gange værre bliver det, naar Hjemlængslen slaar Følge med Fortvivlelsen over at være lagt i Lænker, afspærret fra Verden og Livet, og dog midt i det hele, og overalt, hvor man vender sig, løber Panden imod stængede Mure.

Anna er blevet en Fange i gyldne Lænker. Men Guldet er Simili, og Buret har ikke Stænger for Vinduerne, men Øjne, som vogter, at den smukke Pige, hvis Vinger endnu ikke er stækkede, ikke skal flyve bort. For sent har hun opdaget, at den Lykke, som ventede hende i det store londonske „Herskabshus“, var iført Lastens utugtige Klædebon. Nu spejder hun sig om efter Broen, som skulde føre hende tilbage, den er borte, brudt af bag hende. Hun aner ikke, hvor i den store By hun befinder sig, kender ikke andre i denne Verdensmyretue end den „venlige“ Værtinde, som ganske har skiftet Ham efter at være ankommen til Old England, og nu end ikke generer sig for at sparke til den lille Kvinde, der ikke vil ofre sin Dyd som Bidrag til „Herskabshuset“s Opretholdelse.

... Og i al denne Fortvivlelse, paa hvilken hun ikke evner at se Enden, faar Hjemlængslen endnu kraftigere Tag i hende, da hun stirrer paa

Anna kysser Georgs Ring.

Georgs Afskedsring og trykker sin Mund mod dens spillende Stene i et inderligt Kys.

Drevet til det yderste.

Det, der nu sker, er som en ond Drøm for Anna. Pludselig staar Værtinden atter i hendes Værelse og præsenterer hende for en Herre i Kjole og hvidt. Han er kendelig beruset og gør sig ikke Umage for at skjule de Motiver, som har ført ham herhen. Heller ikke den elskværdige Værtinde tager fejl af Situationen. Hendes „Præsentation“ er som Sælgerens, der krammer sine bedste Varer ud for et kræsent Publikum. Og da hun lader den fortvivlede Anna ene med dette Mandfolk og han griber efter hende, drives hun til Fortvivlelse for at befri sig for hans Ækelhed, og hun borer sine smaa, stærke Fingre saa fast ind i hans Strube, at han tumler om i Bevidstløshed. Men Anna styrter besvimet om efter den frygtelige sjælelige og legemlige Anspændelse, medens Husets Venner faar Manden paa Gulvet bragt til Hægterne igen og faar ham paa Døren.

Anna „præsenteres“.

Der ventes Brev.

Vi er atter en Stund hjemme hos Annas Forældre, som gaar omkring og kan ikke fatte den Ting, at hun endnu ikke har ladet høre fra sig om, hvorledes hun] befinder sig i sin nye, brillante Plads. Den første Dunkle Forestilling om, at der kan være tilstødt hende en Ulykke, begynder at melde sig, og da Georg kommer til og forklarer dem sin Beslutning om at ville rejse til London, selv om han skal arbejde sig derover som Fyrbøder, stiller begge de gamle stiltiende Haabet til, at han maa finde Anna og fortælle hende, at hendes Fa'r og Mo'r længes saa meget efter et Brev fra hende.]

Paa Vejen derfra tilsmiler Fru Fortuna den beslutsomme Georg. Udenfor en Bladredaktion staar Folk og studerer de sidst udkomne Lotterigevinster. Georg gør det samme. Et af Numrene er hans — det er nogle faa Tusind Kroner. Glæden herover giver Beslutningen om Londonrejsen ny Næring. „Og nu til London!“ siger han og iler bort.

Imens sidder Anna i sit gyldne Fængsel og skriver et Brev til Forældrene derhjemme. Det er hendes Hjertes Nødraab, som lyder gennem de faa Ord og Linjer. Men hvorledes faar hun det nu afsendt. Ud af Huset kan

hun jo ikke komme. Da optræder en ung Tjenestepige som hendes gode Fe. Hun, der næppe er smittet af Husets ukyske Levevis, røres over Annas Sorg og Fortvivelse og lover hende at sørge for Brevets Afsendelse. Men Anna løfter sine foldede Hænder i Tak og i Bøn om Frelse.

Georg i London.

Georg er kommen til London. Men London er stor, og han er ved at tabe Modet nu, thi hvorledes skal det vel lykkes ham at komme Anna paa Sporet. Han véd jo intet om hendes Opholdssted. I nogle Londonerblade har han ladet indrykke et Avertissement, hvori han søger at paakalde den forsvundne Piges Opmærksomhed. Ikke aner han, hvor haabløs selv den Tanke er — men da falder hans Øjne paa et andet Avertissement i Bladet: **Privat-Detektiv** staar der. Mon ikke Hjælpen skulde være at søge der. Og beslutsom, som den unge, raske Mand er, opsøger han straks Privat-Detektiven og faar ham interesseret for sin Eftersøgning. De to gaar nu i Lag med deres ikke ringe Opgave: at finde den forsvundne Anna.

Annas Brev.

Atter er vi i det lille Hjem, hvor Mismodet nu fuldkomment har faaet Overtaget hos de to gamle, som stadig venter paa det Brev med det udenlandske Stempel og den kendte Haandskrift. Saa pludselig banker det, — det

Brevet er kommet.

I Kontoret for „Foreningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse“.

er Posten, — — Brevet, det altfor længe ventede, er der, — — begge vil aabne det — begge vil læse det. Og da det endelig er baade aabnet og læst, og de bange Anelser er bleven til nøgtern Vished, saa tager Faderen sin Hat. Han vil have sin lille Pige ud af de Slaveklør, — og da vi atter ser ham, staar han i Kontoret for „Foreningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse“. Han beder om Assistance; der maa hurtig Hjælp. Ekspresmeddelelse afsendes til selve „Scotland Yard“ i London, og Annas Brev vedlægges. Hvorefter han atter gaa hjem i sin Stue for sammen med sin lige saa bedrøvede Hustru at vente med Spænding paa, hvad der nu vil ske, og om Hjælpen ogsaa kan naa deres ulykkelige Datter i god Tid.

Hjælpen er nær.

Som det store, brogede Billede, Livet er, føres vi en Stund derefter fra denne dybe Forældresorg ind i et Stykke Løsslupethed, hvor Sorg og andre dybe Følelser intet har at skaffe. Det er et af de mange Bakkkanaler, som fejres i dette „Herskabshus“, hvor Anna er en ufrivillig Deltager. Pludselig staar Barndomsvennen Georg og hans tro Følgesvend Detektiven midt i Lystigheden, — men forud herfor er gaet en lang, resultatløs Søgen baade

her og der, indtil deres Ihærdighed en Dag belønnes. Uden for en Café opdager Georg en Herre af et eget Præg, og han véd, at han kender denne Mand. Hvor var det nu? Jo, rigtig! Det var ved Afskeden med Anna ved Damperen, der tabte Manden dér jo sin Stok, og *han* var netop i Selskab med Annas nye „Frue“. Da Manden gaar, følger Georg og Detektiven efter ham, uden at han aner det. De følger ham til Husets Port, hvor han forsvinder. Nu er de paa Sporet, — og faa Timer efter melder de sig som muntre Deltagere i det muntre Bakkanal, som netop er i Gang.

Mens Georg i al Lystighed indvier Anna i sin Plan, som gaar ud paa, at hun maa flygte bort i Løbet af Natten, holder Detektiven det øvrige Selskab hen med Snak og Historier. Glædestraalende over, at Frelsen endelig er

„Wein, Weib und Gesang“.

nær, gaar Anna ud for at forberede sin Flugt, mens hendes Ven og Detektiven atter kaster sig ind i Lystigheden med forstilt Livlighed.

Flugten.

Det store Øjeblik er kommet, da Anna kan forlade sit skrækkelige Fangenskab. Nedenfor venter Georg og Detektiven hende med en Cab og en rask Hest, som de har lejet. Nu blot ud gennem Vinduet og ned ad det interimistiske Klatretov, og Livet er atter hendes — —!

Men Husets aldrig helt slumrende Værtinde opdager hurtig Flugten og faar sine mandlige Hjælpere paa Benene. Der bliver stor Opstandelse, da de erfarer Flugten. Og mens Værtinden telefonerer efter en Bil, skynder de andre

Flugten tiltrædes.

Forfølgelsen begynder.

sig i Klæderne, og faa Minutter efter suser Bilen den samme Vej, som Caben nylig tog . . . Forfølgelsen er paabegyndt.

Atter Fange.

Efter en hidsig Forfølgelse maa Cab'en overgive sig, og mens Mændene kæmper paa Landevejen, og Georg og Detektiven hurtigt overmandes og for

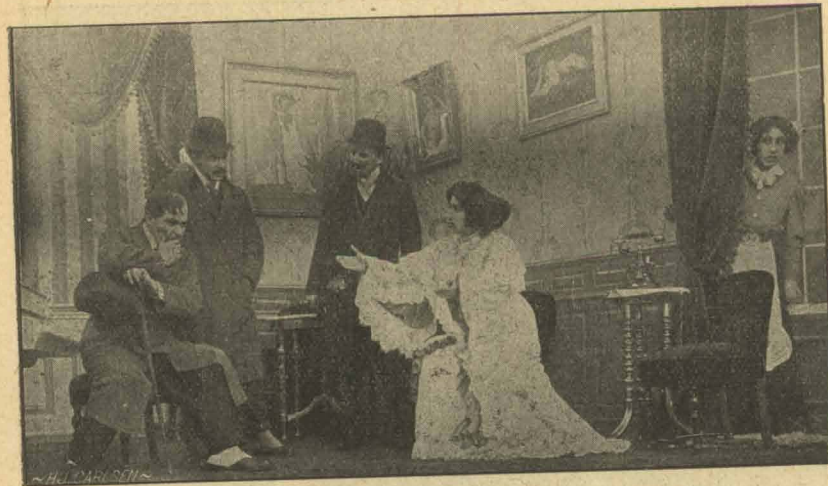
En Kamp paa Landevejen.

Tilbagekomsten.

en Stund gøres uskadelige, forstaar den unge Pige, at hendes Frihed kun blev kortvarig, og at hun atter er en viljeløs Fange i de forfærdelige Menneskers Vold. Snart efter er hun med Magt anbragt i Bilen, og saa gaar det tilbage til Udgangspunktet for den mislykkede Flugt.

Men Værtinden og hendes Hjælpere har Flugten gjort betænkelige. Følgen vil rimeligvis blive, at Politiet blander sig i Sagen. Forinden dette sker, maa Anna være anbragt et andet og sikrere Sted end der i Huset. De

„Familieraadet“.

holdt „Familieraad“, og Resultatet heraf bliver, at Anna ombord paa en Floddamper skal bringes til en lille Landsby ved Themsen, hvor hun foreløbig skal gemmes hen. Men bag Gardinet har Annas unge Veninde, Tjenestepigen, været lyttende Vidne til Raadslagningerne, og da en af „Scotland Yard“s Opdagere senere indfinder sig sammen med Georg og Detektiven, — thi de to sidste er efter Overfaldet paa Landevejen blevne enige om, at Politiet nu maa hjælpe, og de kommer til „Scotland Yard“ samtidig med, at Meddelelsen om Annas Forsvinden naar dertil hjemme fra, — da de tre Mænd indfinder sig og faar at vide, at Anna ikke mere er der i Huset, passer Tjenestepigen dem op og fortæller, hvor de kan søge hende. For anden Gang bliver hun Annas gode Fø i dette uhyggelige Eventyr.

En afgørende Kamp.

I sidste Øjeblik naar Georg og Opdagerne i Automobil til Floddamperen. Landgangsbroen er taget. — Anna og hendes velklædte Fangevogtere er nylig ankommet og gaet ombord. Men denne Gang er Rollerne byttet om. Nu er det Georg og hans to Venner, som er Forfølgterne, de andre som er de forfulgte. De forholder sig alle i Ro ombord. Men idet Damperen er ved at lægge til ved det paagældende Landingssted, og Anna føres op af sine Plangeaander, springer Opdagerne og Georg ind paa dem med hævede Revolvere. Det kommer nu til en sidste og afgørende Kamp paa den lille Dam-

pers Dæk. Snart klapper Haandjærnene sammen om Haandledene paa de tre Forbrydere, og mens Opdagerne og Skibets Kaptajn fører dem ned og overgiver dem til Politibetjentene ved Landgangen, falder Anna og Georg for første Gang i hinandens Arme og mødes i et varmt og inderligt Kys — som blev til mange paa Hjemturen til London. Anna straalte af Glæde over endelig at være fri og over først og fremmest at kunne takke Georg, sin Barn-

Haandjærnene klapper sammen — —

domsven, hvem hun først i sin Længsel efter Hjemmet blev klar over, at hun elskede, for sin Frelse. — — Og nu bort fra London, hjem til de sorgbetyngede Forældre hjemme i den gammelkendte Stue.

Hjemme!

Og saa er vi atter hjemme i Stuen, hvor Moderen træder sin Symaskine med mange tankefulde Standsninger, og hvor Faderen er bleven gammel at se i den tunge Tid siden Datterens Bortrejse. Der er nogen, som

I Politiets Hænder.

Det første Favntag.

banker paa Døren. Et lyst, leende Ungpigeansigt viser sig. „Det er Anna!“ Moderen raaber det ud, idet Datteren flyver i hendes Favn, og Faderen gentager det, mens han glædestraalende trykker sin lille Pige til sit Bryst. Men Anna river sig en Stund løs fra dem og tager Georg, som har været en tavs Tilskuere til det lykkeberuste Gensyn, i Haanden, og med Glædestaarer i Øjnene fortæller hun nu Forældrene om det for Georg og hende betydnings-

Naar blot Enden er god — —

fuldste ved hele den skæbnesvangre Londonrejse: at de har fundet hinanden og aldrig mere vil skilles.

Lykken har atter holdt sit Indtæg hos den lille Stues Beboere, som andre Menneskers forbryderiske Laster og Misgerninger for en Tid havde bragt til Sorgens og Fortvivlelsens Rand.

— Lykken, ja — men der er mange af den hvide Slavehandels Ofre, som Redningen aldrig naar, og som hurtig maa gøre sig fortrolig med Lykkens grelle Modsætning.

GAMLE
X

6339

Den hvide Slavehandel.

Socialt Skuespil i 40 Afdelinger.

Hovedrollen spillet af
„Den Lille Hornblæ-
ser“s Fremstillende

Alle Hovedrollerne
udføres af virkelig
1. Rangs Kunstnere

Filmen er fabrikeret af Fotorama, Aarhus

Film af Louis Sarrault (senere regissør af *Amis Soldats*.)

Den hvide Slavehandel.

Socialt Skuespil i 40 Afdelinger.

Christel
Holck

Titelrollen spillet af
„Den lille Hornblæ-
ser“s Fremstillende

Alle Hovedrollerne
udføres af virkelig
1. Rangs Kunstnere

Fotorama ❖❖ Aarhus

Et Forord.

„**Den hvide Slavehandel**“ er i Løbet af de senere Aar blevet en ofte anvendt Rubrik i de danske saavel som i de udenlandske Dagblade. Thi det har desværre ikke manglet paa Anledning. Gang efter Gang dukker den skændige Trafik, som de tre Ord: „**Den hvide Slavehandel**“ saa træffende betegner, sit uhyggelige Hoved op fra det Lasternes Dyb, hvor den gemmer sig, og nødig taaler den at beskues i det lysklare Dagskær. Men som Solen ogsaa nu og da sender sine Straaler ned i en mørk og svampet Kælder, saaledes kaster det afslørende Daglys ogsaa nu og da et Strejf over denne moderne Form for Slavehandel og minder Menneskene om den Dyd, der tvinges bort for at give Plads for Lasten, og om de mange unge Kvinder, som lokkes med gyldne Løfter ud i det Dyb, hvor det er vanskeligt at redde sig op fra igen.

Her i Skandinavien har vi paafaldende ofte i de senere Aar stødt paa en eller anden Afsløring af „**Den hvide Slavehandel**“, naar vi har læst vore Aviser. Afsløringerne var maaske ikke alle lige uhyggelige, men Fremgangsmaaden i selve den forbrøderiske Trafik var saa godt som altid den samme. Ved Hjælp af lokkende Annoncer i de store Blade kalder Agenter for udenlandske Utugtshuse de unge Piger til det Hotel, hvor han eller hun — for Agenterne er ofte kvindelige — har opslaaet sin midlertidige Bopæl. Og naar Kvinderne i god Tro hører paa hans eller hendes fristende Forklaringer om „det store Herskabshus i London“, den gode Løn, det ringe Arbejde og den venlige Omgang, saa skriver de gladeligt under paa Agentens Kontrakter uden at ane, at de derved skriver under paa deres egen Dødsdom — thi det Liv, de derefter er viet til, fører meget hurtigt Døden efter sig.

Naar de saa kommer til London og staar uden Venner i den kæmpestore Verdensby, i Almindelighed ogsaa uden at kunne tale Sproget, opdager de for sent, at de er løkket i en frygtelig Fælde, og at der næppe fører nogen Vej tilbage. Paa den Vis er utallige unge Kvinder gaaet sædeligt og aandeligt til Grunde, og mange vil sikkert gøre det vedblivende, trods de ret energiske Forholdsregler, man paa forskellig Maade har taget for at lægge en Dæmper paa den skændige Trafik. „Foreningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse“ er en af Forholdsreglerne, og den har da ogsaa gentagne Gange vist sin Nytte, idet det er lykkedes ved dens Arbejde at redde unge Piger ud af det ellers saa haabløse Slaveri, de var blevne Ofre for. Denne Forening har Efterligninger det meste af Verden over, og da det internationale Politi jo ogsaa nu til Dags holder et vaagent Øje med „**Den hvide Slavehandel**“s Udøvere, er det at haabe, at man en Gang inden længe naar til helt at faa Bugt med dem. Men det er kun et Haab. Der er desværre langt igen, til det kan indfries. Ikke mindst i Øjeblikket staar „**Den hvide Slavehandel**“ paa Dagsordenen, og vil sikkert endnu i lange Tider vække Opmærksomhed og retfærdig Harm hos alle, der ikke er blottede for menneskelige Følelser.

Naar man derfor nu er gaaet til at fremstille selve dette store sociale Samfundsspørgsmaal i et levende Billede, saa er det i sikker Erkendelse af, at det er et Problem, som Dag for Dag faar forøget Interesse, og navnlig —

som her — fremstillet dramatisk, virkelighedstro uden nogen som helst Overdrivelse i Koloritten, har Krav paa at blive kendt af det store Publikum fra alle Samfundslag.

„**Den hvide Slavehandel**“, af hvis Indhold vi i det følgende skal give et summerende Uddrag, gengiver et enkelt Eksempel af de mange, men tillige et af de faa, som faar et heldigt Udfald, og det giver samtidig en Række træffende Illustrationer og Interiører af Livet, som det leves, saavel i de Lag, hvor Dyd og Ære sidder til Højborgs som i de, hvor den husvild og forladt vanker grædende om.

Et fristende Avertissement.

Et af de tusinde Hjem i Landet, hvor Indtægterne ikke er større, end at Hustru og Datter ved Syning maa bidrage deres til Hjemmets Opretholdelse, danner Indledningen til dette sociale Skuespil. Den unge Datter **Anna** sidder med sine daarligt betalte Kjøleliv og trækker Sting paa Sting, mens de unge Tanker farer saa vide ud, og Længslerne gaar paa Vandring efter mere Glæde og større Forhold. Og mens hun sidder sammen med sin Mor i den tarvelige, men nette Stue og bruger sine synaals-ømme Fingre, bryder der pludselig et Pust fra den store Verden, hendes hemmelige Længsler Maal, ind over hende, da **Faderen** kommer hjem og fortæller hende, at han har fundet et Avertissement i sin daglige Avis, som maa kunne interessere

Tilbudet overvejes.

hende. Det er et „større Herskabshus i London“, som søger en ung, dansk Pige af et fordelagtigt Ydre. Der loves god Løn, ringe Arbejde osv. osv. Og Faderen, der endnu ikke er ældre, end at han længe har læst sig til sin lille Piges vidtvankende Tanker og til hendes Lede ved Sytøjet, lær til hende som selve Fristeren og siger, at det var lige en Plads for hende. Det samme synes Anna. Ingen af dem fatter Mistanke til de lokkende Ord i Avertissementet. . . . Man kender saa lidt til den store Verdens Falskhed og Bedrag i saadan et lille Arbejderhjem — —

Og det er mere Sorg over at skulle miste Anna, end ond Anelse, som faar **Moderen** til at ryste paa Hovedet og faar Barndomsvennen **Georg** til at komme med et Par Indvendinger, som dog hurtigt bringes til at forstumme.

Kontrakten underskrives.

Det er selve det falske „Herskabshus“s **Værtinde**, som sammen med en af sine mandlige Hjælpere derovre fra Verdensbyen er kommen hertil som **Agent**. Hun bor paa et af Byens fineste Hoteller, og modtager her efter Tur de unge Piger, som er faldet for hendes fristende Avertissement. Her ser vi ogsaa Anna og hendes Fader indfinde sig — for det er blevet til Alvor med Beslutningen om Pladsen i London. Den unge Piges rene Skønhed gør et stærkt Indtryk paa den overstrømmende „elskværdige“ Værtinde, og Anna gør det paa sin Side af med de sidste Betæneligheder og skriver under paa den Kontrakt, som for hende blev Indledningen til saa sindsoprivende en Tragedie.

Kontrakten er dog tilsyneladende ikke Værtinden nok. Hun maa have mere Hold paa den smukke unge Pige, og da Penge som bekendt kan bruges til alt i denne Verden, tilbyder hun Annas Fader et Forskud. Penge kan man jo altid trænge til — og Anna har Lænkerne endnu fastere om sine unge Lemmer.

Farvel!

Den store Udenlandsdampner ligger ved Havnekajen med Dampen oppe, parat til at stikke til Søs. Blandt Passagererne og de afskedstagende paa Kajen er der flere kendte Ansigter. Man ser Anna og hendes Forældre og Barndomsvennen Georg, og man ser den „venlige“ Dame fra det fine Hotel og sammen med hende en Herre af en egen international Forbrydertype. Ikke tænker Anna og hendes Paarørende, som staar med duggede Øjne ved Afskeden, at denne skumle Fyr senere skal komme til at gribe brutalt ind i deres hidtil saa ligeløbende Livsbane. Hvem tænker vel heller paa, at den lille Tilfældighed, at Herren taber sin Stok, og at Skæbnen vil, at det bliver Georg, som tager den op til ham, skal faa en afgørende Betydning i en af de store Livskonflikter, som senere indtræffer for den lille Familie, der er mødt for at sige Husets Datter et Farvel og ønske hende Lykke paa Rejsen. Nej, de spekulerer i dette Øjeblik næppe paa Skæbnens underfulde Luner; Forældrene trykker ømt Datteren til sig, og Georg stryger Anna en Ring paa Fingeren, og hans ømme Øjne siger mere end Ord, at han ønskede at

Værtinden gaar om Bord.

kunne rejse med sin Barndomskærlighed ud i den store Verden og staa Vagt ved hendes Side mod alle Snarer og Rænkespil.

I gyldne Lænker.

Hjemlængsel kan komme over En som en snigende Sot, naar man ude i det fremmede i en Stunds Stillehed lader Tankerne gaa sine egne uspærrede Veje. Det er en Sot, som gør Humøret sygt. Men utallige Gange værre bliver det, naar Hjemlængslen slaar Følge med Fortvivlelsen over at være lagt i Lænker, afspærret fra Verden og Livet, og dog midt i det hele, og overalt, hvor man vender sig, løber Panden imod stængede Mure.

Anna er blevet en Fange i gyldne Lænker. Men Guldet er Simili, og Buret har ikke Stænger for Vinduerne, men Øjne, som vogter, at den smukke Pige, hvis Vinger endnu ikke er stækkede, ikke skal flyve bort. For sent har hun opdaget, at den Lykke, som ventede hende i det store londonske „Herskabshus“, var iført Lastens utugtige Klædebon. Nu spejder hun sig om efter Broen, som skulde føre hende tilbage, den er borte, brudt af bag hende. Hun aner ikke, hvor i den store By hun befinder sig, kender ikke andre i denne Verdensmyretue end den „venlige“ Værtinde, som ganske har skiftet Ham efter at være ankommen til Old England, og nu end ikke generer sig for at sparke til den lille Kvinde, der ikke vil ofre sin Dyd som Bidrag til „Herskabshuset“s Opretholdelse.

. . . Og i al denne Fortvivlelse, paa hvilken hun ikke evner at se Enden, faar Hjemlængslen endnu kraftigere Tag i hende, da hun stirrer paa

Anna kysser Georgs Ring.

Georgs Afskedsring og trykker sin Mund mod dens spillende Stene i et inderligt Kys.

Drevet til det yderste.

Det, der nu sker, er som en ond Drøm for Anna. Pludselig staar Værtinden atter i hendes Værelse og præsenterer hende for en Herre i Kjole og hvidt. Han er kendelig beruset og gør sig ikke Umage for at skjule de Motiver, som har ført ham herhen. Heller ikke den elskværdige Værtinde tager fejl af Situationen. Hendes „Præsentation“ er som Sælgerens, der kraamer sine bedste Varer ud for et kræsent Publikum. Og da hun lader den fortvivlede Anna ene med dette Mandfolk og han griber efter hende, drives hun til Fortvivlelse for at befri sig for hans Ækelhed, og hun borer sine smaa, stærke Fingre saa fast ind i hans Strube, at han tumler om i Bevidstløshed. Men Anna styrter besvimet om efter den frygtelige sjælelige og legemlige Anspændelse, medens Husets Venner faar Manden paa Gulvet bragt til Hægterne igen og faar ham paa Døren.

Anna „præsenteres“.

Der ventes Brev.

Vi er atter en Stund hjemme hos Annas Forældre, som gaar omkring og kan ikke fatte den Ting, at hun endnu ikke har ladet høre fra sig om, hvorledes hun befinder sig i sin nye, brillante Plads. Den første dunkle Forestilling om, at der kan være tilstødt hende en Ulykke, begynder at melde sig, og da Georg kommer til og forklarer dem sin Beslutning om at ville rejse til London, selv om han skal arbejde sig derover som Fyrbøder, stiller begge de gamle stiltiende Haabet til, at han maa finde Anna og fortælle hende, at hendes Fa'r og Mo'r længes saa meget efter et Brev fra hende.

Paa Vejen derfra tilsmiler Fru Fortuna den beslutsomme Georg. Udenfor en Bladredaktion staar Folk og studerer de sidst udkomne Lotterigevinster. Georg gør det samme. Et af Numrene er hans — det er nogle faa Tusind Kroner. Glæden herover giver Beslutningen om Londonrejsen ny Næring. „Og nu til London!“ siger han og iler bort.

Imens sidder Anna i sit gyldne Fængsel og skriver et Brev til Forældrene derhjemme. Det er hendes Hjertes Nødraab, som lyder gennem de faa Ord og Linjer. Men hvorledes faar hun det nu afsendt. Ud af Huset kan

hun jo ikke komme. Da optræder en ung Tjenestepige som hendes gode Fe. Hun, der næppe er smittet af Husets ukyske Levevis, røres over Annas Sorg og Fortvivlelse og lover hende at sørge for Brevets Afsendelse. Men Anna løfter sine foldede Hænder i Tak og i Bøn om Frelse.

Georg i London.

Georg er kommen til London. Men London er stor, og han er ved at tabe Modet nu, thi hvorledes skal det vel lykkes ham at komme Anna paa Sporet. Han véd jo intet om hendes Opholdssted. I nogle Londonerblade har han ladet indrykke et Avertissement, hvori han søger at paakalde den forsvundne Piges Opmærksomhed. Ikke aner han, hvor haabløs selv den Tanke er — men da falder hans Øjne paa et andet Avertissement i Bladet: **Privat-Detektiv** staar der. Mon ikke Hjælpen skulde være at søge der. Og beslutsom, som den unge, raske Mand er, opsøger han straks Privat-Detektiven og faar ham interesseret for sin Eltersøgning. De to gaar nu i Lag med deres ikke ringe Opgave: at finde den forsvundne Anna.

Annas Brev.

Atter er vi i det lille Hjem, hvor Mismodet nu fuldkomment har faaet Overtaget hos de to gamle, som stadig venter paa det Brev med det udenlandske Stempel og den kendte Haandskrift. Saa pludselig banker det, — det

Brevet er kommet.

I Kontoret for „Foreningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse“.

er Posten, — — Brevet, det altfor længe ventede, er der, — — begge vil aabne det — begge vil læse det. Og da det endelig er baade aabnet og læst, og de bange Anelser er bleven til nøgtern Vished, saa tager Faderen sin Hat. Han vil have sin lille Pige ud af de Slaveklør, — og da vi atter ser ham, staar han i Kontoret for „Foreningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse“. Han beder om Assistance; der maa hurtig Hjælp. Ekspresmeddelelse afsendes til selve „Scotland Yard“ i London, og Annas Brev vedlægges. Hvor- efter han atter gaar hjem i sin Stue for sammen med sin lige saa bedrøvede Hustru at vente med Spænding paa, hvad der nu vil ske, og om Hjælpen ogsaa kan naa deres ulykkelige Datter i god Tid.

Hjælpen er nær.

Som det store, brogede Billede, Livet er, føres vi en Stund derefter fra denne dybe Forældresorg ind i et Stykke Løssluppethed, hvor Sorg og andre dybere Følelser intet har at skaffe. Det er et af de mange Bakkkanaler, som fejres i dette „Herskabshus“, hvor Anna er en ufrivillig Deltager. Pludselig staar Barndomsvennen Georg og hans tro Følgesvend Detektiven midt i Lystigheden, — men forud herfor er gaaget en lang, resultatløs Søgen baade

her og der, indtil deres Ihærdighed en Dag belønnes. Uden for en Café opdager Georg en Herre af et eget Præg, og han véd, at han kender denne Mand. Hvor var det nu? Jo, rigtig! Det var ved Afskeden med Anna ved Damperen, der tabte Manden dér jo sin Stok, og *han* var netop i Selskab med Annas nye „Frue“. Da Manden gaar, følger Georg og Detektiven efter ham, uden at han aner det. De følger ham til Husets Port, hvor han forsvinder. Nu er de paa Sporet, — og faa Timer efter melder de sig som muntre Deltagere i det muntre Bakkanal, som netop er i Gang.

Mens Georg i al Lystigheden indvier Anna i sin Plan, som gaar ud paa, at hun maa flygte bort i Løbet af Natten, holder Detektiven det øvrige Selskab hen med Snak og Historier. Glædestralende over, at Frelsen endelig er

„Wein, Weib und Gesang“.

nær, gaar Anna ud for at forberede sin Flugt, mens hendes Ven og Detektiven atter kaster sig ind i Lystigheden med forstilt Livlighed.

Flugten.

Det store Øjeblik er kommet, da Anna kan forlade sit skrækkelige Fangenskab. Nedenfor venter Georg og Detektiven hende med en Cab og en rask Hest, som de har lejet. Nu blot ud gennem Vinduet og ned ad det interimistiske Klatretov, og Livet er atter hendes — —!

Men Husets aldrig helt slumrende Værtinde opdager hurtig Flugten og faar sine mandlige Hjælpere paa Benene. Der bliver stor Opstandelse, da de erfarer Flugten. Og mens Værtinden telefonerer efter en Bil, skynder de andre

Flugten tiltrædes. En Højsom Cab skaber
 Fra „en hvite Blive prædike“
 den atth London = Atmosfære

Forfølgelsen begynder.

sig i Klæderne, og faa Minutter efter suser Bilen den samme Vej, som Caben nylig tog . . . Forfølgelsen er paabegyndt.

Atter Fange.

Efter en hidsig Forfølgelse maa Cab'en overgive sig, og mens Mændene kæmper paa Landevejen, og Georg og Detektiven hurtigt overmandes og for

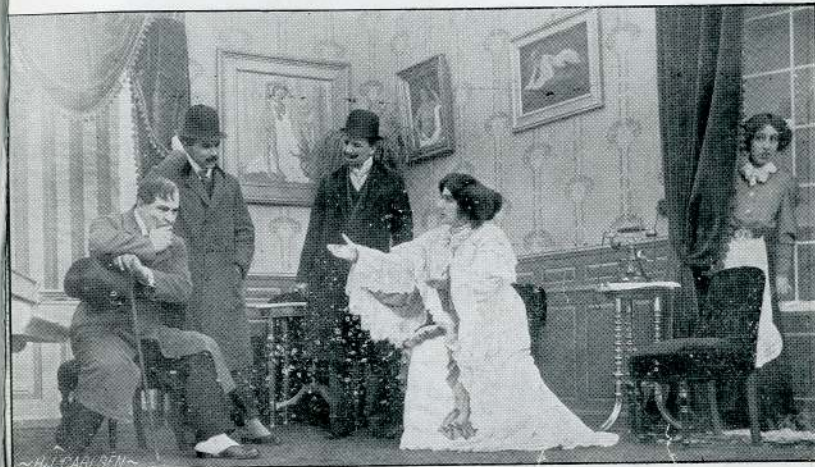
En Kamp paa Landevejen.

Tilbagekomsten.

en Stund gøres uskadelige, forstaaer den unge Pige, at hendes Frihed kun blev kortvarig, og at hun atter er en viljeløs Fange i de forfærdelige Menneskers Vold. Snart efter er hun med Magt anbragt i Bilen, og saa gaar det tilbage til Udgangspunktet for den mislykkede Flugt.

Men Værtinden og hendes Hjælpere har Flugten gjort betænkelige. Følgen vil rimeligvis blive, at Politiet blander sig i Sagen. Forinden dette sker, maa Anna være anbragt et andet og sikrere Sted end der i Huset. De

„Familierraadet“.

holdt „Familierraad“, og Resultatet heraf bliver, at Anna ombord paa en Floddampers skal bringes til en lille Landsby ved Themsen, hvor hun foreløbig skal gemmes hen. Men bag Gardinet har Annas unge Veninde, Tjenestepigen, været lyttende Vidne til Raadslagningerne, og da en af „Scotland Yard“s Opdagere senere indfinder sig sammen med Georg og Detektiven, — thi de to sidste er efter Overfaldet paa Landevejen blevne enige om, at Politiet nu maa hjælpe, og de kommer til „Scotland Yard“ samtidig med, at Meddelelsen om Annas Forsvinden naar dertil hjemme fra, — da de tre Mænd indfinder sig og faar at vide, at Anna ikke mere er der i Huset, passer Tjenestepigen dem op og fortæller, hvor de kan søge hende. For anden Gang bliver hun Annas gode Fe i dette uhyggelige Eventyr.

En afgørende Kamp.

I sidste Øjeblik naar Georg og Opdagerne i Automobil til Floddampren. Landgangsbroen er taget. — Anna og hendes velklædte Fangevogtere er nylig ankommet og gaaet ombord. Men denne Gang er Rollerne byttet om. Nu er det Georg og hans to Venner, som er Forfølgerne, de andre som er de forfulgte. De forholder sig alle i Ro ombord. Men idet Dampren er ved at lægge til ved det paagældende Landingssted, og Anna føres op af sine Plageaander, springer Opdagerne og Georg ind paa dem med hævede Revolvere. Det kommer nu til en sidste og afgørende Kamp paa den lille Dam-

pers Dæk. Snart klapper Haandjærnene sammen om Haandledene paa de tre Forbrydere, og mens Opdagerne og Skibets Kaptajn fører dem ned og overgiver dem til Politibetjentene ved Landgangen, falder Anna og Georg for første Gang i hinandens Arme og mødes i et varmt og inderligt Kys — som blev til mange paa Hjemturen til London. Anna straalér af Glæde over endelig at være fri og over først og fremmest at kunne takke Georg, sin Barn-

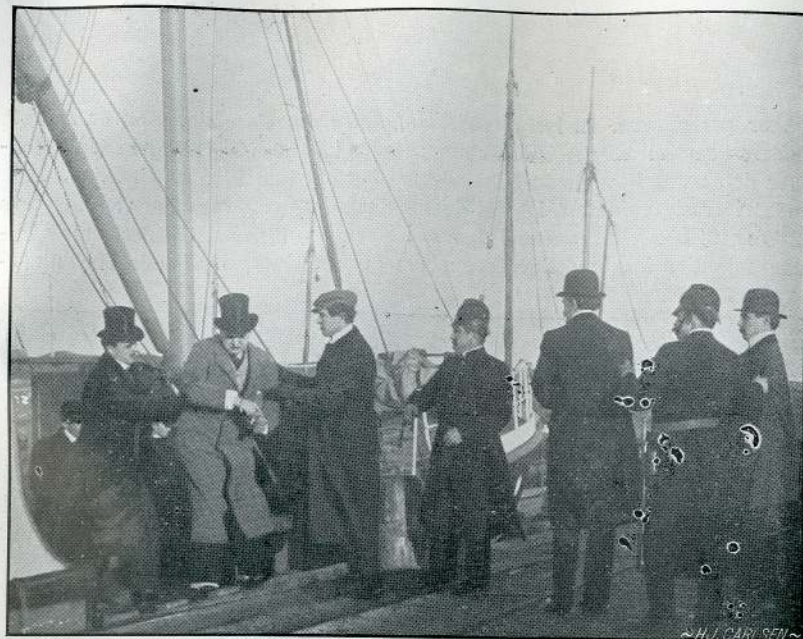

Haandjærnene klapper sammen — —

domsven, hvem hun først i sin Længsel efter Hjemmet blev klar over, at hun elskede, for sin Frelse. — — Og nu bort fra London, hjem til de sorgbetyngede Forældre hjemme i den gammelkendte Stue.

Hjemme!

Og saa er vi da atter hjemme i Stuen, hvor Moderen træder sin Symaskine med mange tankefulde Standsninger, og hvor Faderen er bleven gammel at se i den tunge Tid siden Datterens Bortrejse. Der er nogen, som

I Politiets Hænder.

Det første Favntag.

banker paa Døren. Et lyst, leende Ungpigeansigt viser sig. „Det er Anna!“ Moderen raaber det ud, idet Datteren flyver i hendes Favn, og Faderen gentager det, mens han glædestraalende trykker sin lille Pige til sit Bryst. Men Anna river sig en Stund løs fra dem og tager Georg, som har været en tavs Tilskuere til det lykkelige Gensyn, i Haanden, og med Glædestaarer i Øjnene fortæller hun nu Forældrene om det for Georg og hende betydnings-

Naar blot Enden er god — —

fuldeste ved hele den skæbnesvangre Londonerrejse: at de har fundet hinanden og aldrig mere vil skilles.

Lykken har atter holdt sit Indtog hos den lille Stues Beboere, som andre Menneskers forbyrderiske Laster og Misgerninger for en Tid havde bragt til Sorgens og Fortvivlelsens Rand.

— Lykken, ja — men der er mange af den hvide Slavehandels Ofre, som Redningen aldrig naar, og som hurtig maa gøre sig fortrolig med Lykkens grelle Modsætning.

Reklametrykkeriet, Aarhus.
Juscé & Petersen.

Et Forord.

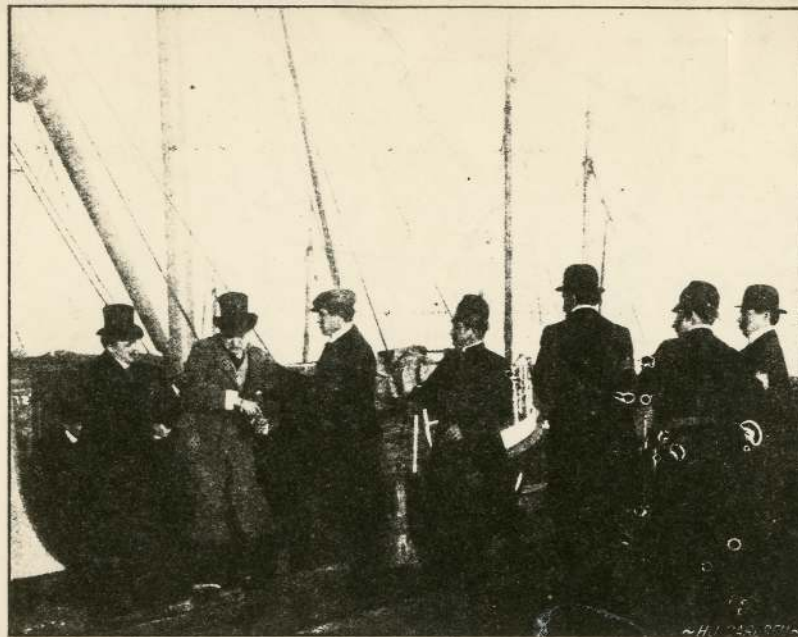
„Den hvide Slavehandel“ er i Løbet af de senere Aar blevet en ofte anvendt Rubrik i de danske saavel som i de udenlandske Dagblade. Thi det har desværre ikke manglet paa Anledning. Gang efter Gang dukker den skændige Trafik, som de tre Ord: „Den hvide Slavehandel“ saa træffende betegner, sit uhyggelige Hoved op fra det Lasternes Dyb, hvor den gemmer sig, og nødig taaler den at beskues i det lysklare Dagskær. Men som Solen ogsaa nu og da sender sine Straaler ned i en mørk og svampet Kælder, saaledes kaster det afslørende Daglys ogsaa nu og da et Strejf over denne moderne Form for Slavehandel og minder Menneskene om den Dyd, der tvinges bort for at give Plads for Lasten, og om de mange unge Kvinder, som lokkes med gyldne Løfter ud i det Dyb, hvor det er vanskeligt at redde sig op fra igen.

Her i Skandinavien har vi paaældende ofte i de senere Aar stødt paa en eller anden Afsløring af „Den hvide Slavehandel“, naar vi har læst vore Aviser. Afsløringerne var maaske ikke alle lige uhyggelige, men Fremgangsmaaden i selve den forbryderiske Trafik var saa godt som altid den samme. Ved Hjælp af lokkende Annoncer i de store Blade kalder Agenter for udenlandske Utugtshuse de unge Piger til det Hotel, hvor han eller hun — for Agenterne er ofte kvindelige — har opslaaet sin midlertidige Bopæl. Og naar Kvinderne i god Tro hører paa hans eller hendes fristende Forklaringer om „det store Herskabshus i London“, den gode Løn, det ringe Arbejde og den venlige Omgang, saa skriver de gladeligt under paa Agentens Kontrakter uden at ane, at de derved skriver under paa deres egen Dødsdom — thi det Liv, de derefter er viet til, fører meget hurtigt Døden efter sig.

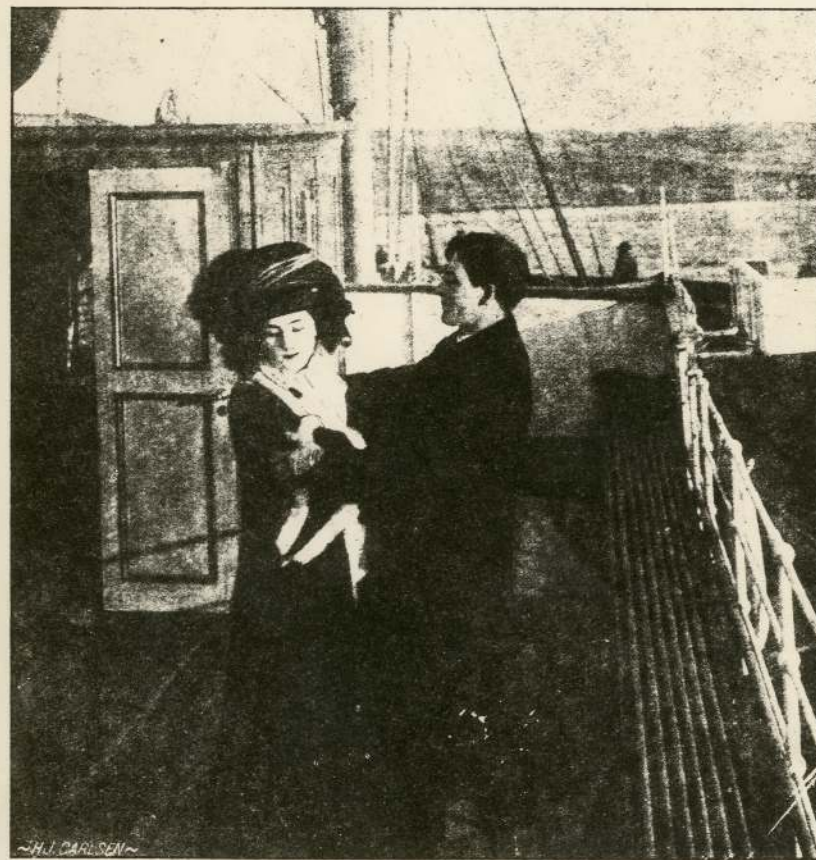
Naar de saa kommer til London og staar uden Vener i den kæmpestore Verdensby, i Almindelighed ogsaa uden at kunne tale Sproget, opdager de for sent, at de er lokket i en frygtelig Fælde, og at der næppe fører nogen Vej tilbage. Paa den Vis er utallige unge Kvinder gaaet sædeligt og aandeligt til Grunde, og mange vil sikkert gøre det vedblivende, trods de ret energiske Forholdsregler, man paa forskellig Maade har taget for at lægge en Dæmper paa den skændige Trafik. „Foreningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse“ er en af Forholdsreglerne, og den har da ogsaa gentagne Gange vist sin Nytte, idet det er lykkedes ved dens Arbejde at redde unge Piger ud af det ellers saa haabløse Slaveri, de var blevne Ofre for. Denne Forening har Efterligninger det meste af Verden over, og da det internationale Politi jo ogsaa nu til Dags holder et vaagent Øje med „Den hvide Slavehandel“s Udøvere, er det at haabe, at man en Gang inden længe naar til helt at faa Bugt med dem. Men det er kun et Haab. Der er desværre langt igen, til det kan indfries. Ikke mindst i Øjeblikket staar „Den hvide Slavehandel“ paa Dagsordenen, og vil sikkert endnu i lange Tider vække Opmærksomhed og retfærdig Harm hos alle, der ikke er blottede for menneskelige Følelser.

Naar man derfor nu er gaaet til at fremstille selve dette store sociale Samfundsspørgsmaal i et levende Billede, saa er det i sikker Erkendelse af, at det er et Problem, som Dag for Dag laar forøget Interesse, og navnlig — som her — fremstillet dramatisk, virkelighedstro uden nogen som helst Overdrivelse i Koloriten, har Krav paa at blive kendt af det store Publikum fra alle Samfundslag.

„Den hvide Slavehandel“, af hvis Indhold vi i det følgende skal give et summerende Uddrag, gengiver et enkelt Eksempel af de mange, men tillige et af de faa, som faar et heldigt Udfald, og det giver samtidig en Række træffende Illustrationer og Interiører af Livet, som det leves, saavel i de Lag, hvor Dyd og Ære sidder til Højbords som i de, hvor den husvild og forladt vanker grædende om.

I Politiets Hænder.

Det første Favntag.